

Zesnulý.

Nechápavě a osaměle stojí duše v úmrtním pokoji. Nechápvavě proto, že člověk, který spočívá na lůžku, vzpíral se ve svém pozemském životě víře v další život po odložení hrubohmotného těla. Nikdy se vážně nezabýval touto myšlenkou a vysmíval se všem, kdo o tom mluvili. Rozhlíží se zmateně. Vidí sama sebe na úmrtním loži, vidí známé mu lidi plačící státi kolem něho. Slyší jejich slova, která oni mluví a vnímá také i bolest, kterou oni pociťují v nářku, že právě zemřel. Chce se mu smáti a zavolat, že přece dosud žije! Volá. A s údivem vidí, že oni ho neslyší. Volá znovu a znovu, vždy hlasitěji a hlasitěji. Lidé ho však neslyší a nařikají dále. Začíná se ho zmocňovat úzkost. Přece slyší sám svůj hlas zcela zřetelně a zřejmě pociťuje i své tělo! Vzkřikne v tísní ještě jednou. Nikdo na něho nedbá. Všichni hledí s pláčem na tiché tělo na lůžku, které on poznává jako svoje a jež přece připadá mu pojednou jako něco cizího, co k němu již nepatří. Vždyť on stojí se svým tělem vedle, prost veškeré bolesti, kterou zprvu pociťoval.

Láskyplně volá teď jméno své ženy, která klečí u jeho dosavadního lože. Ale ona neustává v pláči. Ani slovem, ani pohybem neprojevuje, že by ho slyšela. V zoufalství přistupuje k ní a zatřeše jí drsně ramenem. Ona toho nepozoruje. On neví, že se dotýká jemnohmotného těla své ženy a ne jejího těla hrubohmotného. Neví, že jeho žena, která tak jako on nikdy nemyslela na to, že existuje něco víc než pozemské tělo, také nemůže cítit dotek jeho jemnohmotného těla.

Zachvěje se v nevýslovném pocitu strachu. Slabost

v opuštěnosti kruší ho k zemi. Jeho vědomí mizí.

Pomalou a zvolnou probouzí ho hlas, který kdysi znal. Vidí tělo, které zde na zemi nosil, ležeti uprostřed květin. Chce odtud pryč, ale není mu možno odtrhnouti se od tohoto zmlklého, studeného těla. Zřetelně cítí, že je s ním dosud spojen. Ale tu zní znovu ten hlas, který ho probudil ze spánku. Je to jeho přítel, který mluví k jinému člověku. Oba přinesli věnce a mluví spolu, když je ukládají. Není tu nikoho jiného. Přítel! Chce upoutati jeho pozornost i pozornost jeho společníka, který býval s jeho přítelem často jeho milým hostem! Musí jim říci, že život ku podivu jest ještě v něm, že ještě může slyšet, co si ti lidé povídají. Volá. Ale přítel obrací se klidně ke svému průvodci a mluví dále. Ale **co** mluví, projde údy zemřelého leknutím. **To** je jeho přítel? Tak o něm teď mluv! Ztrnule naslouchá slovům těchto lidí, se kterými tak často hodoval a smál se, kteří mu říkali jen dobré, pokud sedávali u jeho stolu a chodili do jeho pohostinného domu.

Odešli a přicházeli jiní. **Jak** nyní dovedl poznávati lidi! Mnozí, kterých si dříve vysoce cenil, budili v něm nyní ošklivost a zlost. Mnohému, kterého si nikdy nevšímal, byl by rád nyní s díkem stiskl ruku. Ale vždyť oni ho neslyšeli a netuší, ač zuřil a křičel, aby dokázal, že žije!

Ve velikém průvodu vezli pak jeho tělo do hrobu. Seděl na rakvi. Rozhořčený a zoufalý mohl se teď jen ještě smáti! Ale smích záhy ustoupil opět nejhlubší skleslosti a trpěl velkou osamělostí. Unavil se a usnul. –

Když se probudil, byla kolem něho tma. Jak dlouho spal, nebylo mu známo. Ale cítil, že již nemohl jako dosud býti ve spojení se svým pozemským tělem, neboť byl volný. Volný ve tmě,

kteřá na něm zvláště tísnivě spočívála.

Volal. Žádný zvuk. Neslyšel vlastního hlasu. Zasténal a klesl zpět. Avšak při tom udeřil hlavou prudce o ostrý kámen. Když se po dlouhé době znovu probudil, byla dosud táž tma a totéž příšerné mlčení. Chtěl vyskočit, ale měl těžké údy a vypovídaly mu službu. S veškerou silou nejúzkostlivějšího zoufalství se vzchopil a tápaje, potácel se kolem. Často padal k zemi, zraňoval se, vpravo i vlevo narážel o hrany a rohy, ale neměl klidu aby vyčkával. Silná touha hnala ho k tomu, aby hledal a dohmatal se. Hledal! Ale co? Jeho myšlení bylo zmatené, mdlé a beznadějně. Hledal něco, čeho nemohl pochopiti. Hledal!

Hnalo ho to dále, pořád dále! Až opět klesl, aby se znovu vzchopil a pokračoval v bloudění. Uplynula léta a desítiletí, až konečně našel slzy. Jeho prsa zachvěla se vzlykotem a ... vynořila se myšlenka, prosba, jako výkřik znavené duše, která si přeje konec této temné beznadějnosti. Výkřik bezměrného zoufalství a beznadějného bolu zrodil první pomysl v přání uniknouti tomuto stavu. Snažil se rozpoznati, co ho uvedlo v tento strašlivý stav, co ho nutilo tak krutě, aby bloudil v temnotě. Hmatal kolem sebe. Drsné skály! Byla to země nebo přece onen jiný svět, ve který nikdy nemohl věřiti? Onen svět! Byl tedy pozemsky mrtev a přece žil, chtěl-li tento stav nazvati životem. Myšlení bylo mu nekonečně těžké. Potácel se tedy dále a hledal. Opět mýjela léta. Ven, ven z těchto temnot! Přání stalo se prudkým tlakem, z něhož se vytvořila touha. Ale touha je čistší cit, který se prodírá z hrubého tlaku. Z touhy zcela nesměle vyrůstala modlitba. Tato modlitba touhy vytryskla konečně z jeho nitra jako pramen a do duše zavítal tichý, blahodárný mír, pokora a odevzdanost. Když povstal, aby pokračoval ve své pouti, projel mu tělem proud

vroucího prožití, neboť nyní obklopovalo ho šero a mohl pojednou viděti! Daleko, ve veliké dálce uzřel světlo jako pochodeň, která ho vítala. Jásavě rozepjal proti němu náruč. Klesl znovu pln hlubokého štěstí a děkoval, děkoval z přeplněného srdce tomu, kdo mu poskytl světlo! S novou silou kráčel pak k tomuto světlu. Světlo se mu nepřibližovalo, ale doufal po svém prožití, že ho dosáhne i kdyby to mělo trvati staletí. To, co se mu stalo nyní, mohlo se opakovati a vyvésti ho nakonec ze skalnatých spoust do teplejšího a ozářenějšího kraje, bude-li o to prosit.

„Můj Bože, pomoz mi k tomu!“ Tak vyšlo stísněně z prsou naplněných nadějí. A jaká slast. Opět slyšel svůj hlas! Třeba zprvu jen slabě, přece jen slyšel! Štěstí z toho dodalo mu nové síly a s nadějí šel znovu kupředu. –

Takový jest počáteční příběh duše v jemnohmotném světě. Tuto duši není možno nazvati špatnou. Na zemi uznávali ji dokonce jako velmi dobrou. Byl to velkopřemyslník, mnoho zaměstnaný, věrně dbalý, aby plnil všecky světské zákony. –

K tomuto ději jen ještě vysvětlení. Člověk, který ve svém pozemském životě nechce nic věděti o tom, že je také život po smrti a že jest povinen zodpovídati se jednou ze všeho svého konání způsobem, který není dnes ve shodě s pozemským nazíráním, takový člověk jest v jemnohmotném světě slepý a hluchý, jakmile musí jednou odejiti z hrubohmotného světa. Pouze v době, kdy zůstává ještě ve spojení se svým odloženým hrubohmotným tělem, může ještě dočasně pozorovati, co se kolem něho děje. To trvá dny, ba i týdny.

Ale když pak je oproštěn od hrubohmotného těla, které se

rozkládá, pozbývá této možnosti. Neslyší a nevidí již nic. To však není trest, ale jest to zcela přirozené, protože **nechtěl** nic slyšeti o jemnohmotném světě. Jeho vlastní vůle, která rychle vytváří stejnorodou jemnohmotnost, mu brání, takže toto jemnohmotné tělo nemůže viděti a slyšeti. To trvá tak dlouho, pokud v takové duši zvolna nenastane změna. Trvá-li to léta, desetiletí nebo staletí, jest vlastní věcí každého člověka. Jeho vůle jest mu úplně ponechána. Také pomoc přichází mu teprve tehdy, když po ní sám zatouží. Ne dříve. Nikdy není k tomu nucen.

Světlo, které tato duše v době, když se stávala vidoucí, vítala s tak velkou radostí, bylo zde vždy. Nemohla je dosud ovšem viděti. Ono je také jasnější a silnější, než je zpočátku vidí duše, dosud slepá. Záleží opět pouze a úplně na ní, **jak** je vidí, zda silně či slabě. Nevychází jí ani na krok vstříc, ale je tu! V každou dobu může se těšit z tohoto světa, jen když vážně a pokorně chce.

To co zde vysvětluji, platí pouze pro tento **jeden druh** lidských duší. Ne však i pro jiné. V samotné temnotě a na jejích úrovních není světlo. Tam neplatí, že ten, který v sobě pokračuje, může pojednou spatřiti světlo. Nejdříve musel by býti odveden z okolí, které ho zdržuje.

Stav duše, na který jsme zde zírali, možno jistě nazvati již mučivým. Hlavně proto, že duši naplňuje veliká úzkost a nechová v sobě žádné naděje. Avšak nechtěla tomu sama jinak. Dostává se jí jen toho, co si pro sebe vynutila. Nechtěla nic vědět o vědomém životě po odloučení od země. Další život samotný duše v sobě umrtviti nemůže. To není v její moci. Tvoří si však jemnohmotnou neplodnou úroveň a ochromuje smyslové orgány jemnohmotného těla tak, že nemůže jemnohmotně slyšeti a

viděti, pokud se konečně nerozmyslí jinak.

To jsou duše, jakých dnes na světě můžeme viděti miliony. Kromě toho, že nechtějí nic věděti o věčnosti nebo o Bohu, možno je ještě nazvati **slušnými**. Zvolným vede se mnohem hůře. O těch však nemá se zde mluvit. Jen o tak zvaných **slušných** lidech.

Praví-li se, že Bůh podává svou ruku ku **pomoci**, tedy je to ve **slově**, které lidem posílá. V tomto slově jim ukazuje, jak se mohou zprostiti viny, do které se zapletli. Jeho milost jest předem ve všech velkých možnostech, které byly dány lidským duchům k použití ve stvoření. To jest tak nesmírně mnoho, že dnešní člověk si to ani představit nedovede, protože se tím nikdy dosti vážně nezabýval. Tam, kde se o to pokoušel, bylo to dosud jen hříčkou nebo za účelem marnivé sebepovýšenosti!

Jakmile však lidští duchové poznají pravou cenu Božího slova a jeho hlubokou vážnost, dokážou ve stvoření veliké věci! Dosud dávali přednost vždy jen vlastnímu věděni a proto zůstávalo všechno kusým dílem nejnižšího stupně vůči obsahu Božího slova, které i dnes chtějí znovu odsunouti stranou jako nepoznané. Žádný člověk neví o **pravé** ceně Poselství Grálu. Ani jeden na zemi. I když se domnívá, že zná smysl, i když duchovně již cítí výhody, kterých získal v částečném poznání, **nezná** pravé ceny a nepochopil ji ani stým dílem! To pravím já, který toto Poselství přináším. **Nevíte, co tím máte v ruce!**

Ono jest cestou, branou i klíčem, vedoucí vás k životu. K životu, jehož nelze doceniti všemi poklady tohoto světa, ani koupiti všemi poklady celého vesmíru! **Čerpejte** tedy z Poselství, které se vám podává. **Berte** z nejdrahoccennějšího statku, s nímž

se můžete setkati. Chopte se ho tak jak je, ale nemudrujte a nerozumujte **na** něm. Mudrování o něm nepřináší cenu. Nejde o to učiniti si toto **Poselství** srozumitelným, nýbrž vaší prací jest uchovati mu místo uprostřed vaší duše. **Tam** hledejte, tam mudrujte, abyste našli, co nepřispívá k ozdobě tohoto místa, až toto Poselství k vám zavítá! Je na vás, abyste objevili, co ještě vám vadí v místnosti, která se vám musí státi chrámem. Vytvořte tento chrám v sobě, aniž se při tom dotýkáte mého Poselství. Všem, kdo tak činí, bude pomůženo! –